

GUDINNA, f. 1. 1) Qvinlig gudomlighet. *G-n Venus, Freja. De olympiska g-norna.* — 2) (fig.) a) Gudomligt vacker qvinna. — b) (i förbindelse med genitiv eller pron. poss.) Älskarinna.

GUDLIG, a. 2. 1) Se *Gudaktig*. a) *En g. man.* b) *Föra ett g-t lefverne.* — 2) Egnad, tjenlig, lämplig till Guds dyrkan. *G-a böner och psalmer.*

GUDLIGHET, f. 3. Se *Gudaktighet*.

GUDLIGEN, GUDLIGT, adv. Se *Gudaktigt*.

GUDLÖS, a. 2. Egentl.: som icke vet af eller erkänner Guds tillvaro. 1) (om person) a) Som icke har någon religion eller föraktar den. — *Syn.* Gudsförnekande, Ateistisk. — b) Som i sitt lefverne visar förakt för alla både menckliga och gudomliga lagar. *En g. bnf.* — 2) (om sak) Som röjer, uttrycker, tillkännagifver gudlöshet. *Föra ett g-t lefverne. G-a tankar, uppsåt, gerningar.*

GUDLÖSHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara gudlös. — 2) Gudlös handling, gudlöst yttrande. *Begå, säga en g.*

GUDLÖST, adv. På ett gudlöst sätt. *Lefva, tala g.*

GUDMODER, gudmödr (uttalas vanligen gümör), f. 2. pl. — *mödrar.* Fadder af qvinnkön. Brukas vanligen i förbindelse med ett substantiv eller ett pron. poss., t. ex.: *Wilhelms g.:* hon är g. åt *Wilhelm;* *min, din etc. g.* — Skrifves äfv. *Gumor.*

GUDOM, gudömm, m. sing. Egenskapen att vara Gud; gudomligt väsende. Brukas i kyrklig stil. *Christi g.* [Guddom.]

GUDOMLIG, gudömligg, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på Gud eller en (hednisk) gud. *G. natur. Den g-a försynen, nåden, barmhertigheten. Ett g-t väsende,* som har gudomlig natur. *G. dyrkan. G-a ärebetygelser.* — 2) (fig.) Högst förträfflig, högst utmärkt. *Ett g-t arbete. En g. skönhet. Den g-e Plato. Det är en g. menniska.* [Gudd—.]

GUDOMLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara gudomlig. (I kyrklig stil) *Ordets g.* — 2) Gud. *Erkänna, vörda, förneka g-en.* — 3) Säges äfv. om hedendomens gudar och gudinnor. *Fabelns g-er. Ställets g-er.* — *Syn.* Gud, Gudamakt. — 4) (fig.) En skön qvinna. *Den g, han tillbeder. Hans g.* [Gudd—.]

GUDOMLIGT, adv. Som en gud, högst fullkomligt, utmärkt väl. *Spela, sjunga, skriva g.* — *Syn.* Se *Väl.* [Gudd—.]

GUDOTTER, se *Guddotter*.

GUDSDYRKAN, gudsdyrkan, f. sing. indef. Sättet att dyrka Gud, enskilt eller offentligt. Säges äfv. om hedningarnes sätt att dyrka sina gudar. — *Syn.* (för enskilt g.) Husandakt; (för offentlig g.) Gudstjenst.

GUDSFRUKTAN, f. sing. indef. Känsla af vördnad för Guds höghet och rättfärdighet, i förening med en barnslig fruktan för att tänka eller göra något, som är Gudi missagligt.

GUDSFÖRAKTARE, m. 3. En, som föraktar Gud.

GUDSFÖRGÄTEN, a. 2. neutr. — *et.* Som lefver eller uppför sig, liksom man hade förgätit Gud och hans bud.

GUDSFÖRNEKANDE, a. 1. Som förnekar Gud. — S. n. 4. Förnekande af Guds tillvaro.

GUDSFÖRNEKARE, m. 3. Den, som förnekar Gud.

GUDSFÖRSMÄDANDE, a. 1. Som hädar och försmädar Gud.

GUDSFÖRSMÄDARE, m. 3. En, som försmädar Gud.

GUDSFÖRSMÄDELSE, f. 3. Brottet, då Gud försmädas.

GUDSIFVOLAG, gudsivolåg, n. 3. Så kallades under medeltiden det förhållande af släktkap, som ansågs vara mellan tvenne unga personer, då de stätt fadder åt hvarandra.

GUDSJEMMERLIG, gudsjämmärligg, a. 2. (fam.) I högsta grad jemmerlig.

GUDSLÅN, gudsblån, n. 3. sing. (fam.) Brukas med åtföljande negativ, och betyder då: icke det ringaste, t. ex.: *Jag har icke smakat ett g. i dag.*

GUDSNÄDELIG, gudsnaðelig, a. 2. 1) (om person) Som ställer sig eländig, jemmerlig i utseende, ton, åtbörder, och liksom i hvarje ögonblick anropar Guds nåd. *Den g-a tanten.* — 2) Som röjer, uttrycker, tillkännagifver sådan hycklad jemmerlighet. *En g. min.* — *Gudsnaðeligheti, f. 3.* — *Gudsnaðeligt, adv.*

GUDSON, gudsån (uttalas vanligen gūsån), m. 3. pl. — *söner.* Person af mankönnet, med afseende på dess förhållande till någon, som stätt fadder åt honom. Brukas icke ensamt, utan alltid i förbindelse med ett substantiv eller pron. poss., t. ex.: *Fru Sjögrens g. Han är g. åt grefen. Min g.*

GUDSTJENST, gudsstjänst o. gudsstjänst, f. 3. 1) (i allmän mening) Offentlig gudsdyrkan. — 2) (i svensk lag) Sammankomst af en församling och vederbörande prest, för att med bön, sång och predikan begå sin andakt. *Hålla g. Före, under, efter g-en.*

GUDUNGE, gudinngge, m. 2. pl. — *ungar.* Se *Ejdergås.*

GUERRILLA, gerilla, f. 1. (spanskt ord, af *Guerra*, krig) Lätt beväpnad, odisciplinerad krigshop, som vid fiendtligt inbrott i ett land ströfvar omkring och gör fienden all möjlig skada.

GUFAR, GUMOR, se *Gudfader, Gudmoder.*

GUILLOCHERA, gilljäscherà, v. a. 1. (fr. *Guillocher*) Medelst konstsvarfning pryda metalliska ytor, med finare eller gröfre, i dem inskurna, linier.

GUILLOCHERING, gilljäscheràring, f. 2. 1) Förfarandet, då man guillocherar. — 2) Prydnader, härigenom åstadkomna.

GUILLOCHER-MASKIN, gilljäscheràmaschin, m. 3. Se *Konstsvarfstol.* [— machin, — maschin.]

GUILLOTINE, gilljätin, m. 3. (fr.) Hals-huggningsmaskin, i långliga tider brukad af Italienarne, och under franska revolutionen äfv. införd i Frankrike, men nu derstädes afskaffad. Oriktigt benämnd efter franska läkaren Guillotin. Fallbla.

GUILLOTINERA, gilljätinera, v. a. 1. (fr. *Guillotiner*) Afrätta med guillotine.

GUINÉ, giné, m. 3. (eng. *Guinea*) Engelskt guldmynt, svarande ungefär emot 4 R:dr 16 sk. i svenskt specie. Benämningen är hämtad från det guldrika landet Guinea i Afrika.

GUINEAFÄR, ginéafär, n. 3. Se under *Fär.*

GUIRLANDE, se *Girland.*

GUITARRE, se *Gitarr.*

GUL, a. 2. Benämning på den af de tre grundfärgerna i den prismatiska solbilden eller i regnbågen, som har sitt läge mellan brandgult och grönt. Hufvudskiftningar deraf äro Strågult, Vaxgult, Svafvel-, Citron-, Guldgult, m. fl. *G. som guld, som saffran, som en citron. G. i ansigtet.*